

Sygn. akt II Ka 79/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Stolarczyk

Sędziowie: -----

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 r.

sprawy **P. W.**

obwinionego z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 14 stycznia 2014 r. sygn. akt II W 620/13

na podstawie art. 109 § 1 i 2 k.p.w. w zw. z art. 437§ 1 k.p.k. i art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§ 1 k.p.k. :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od P. W. na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II – gą instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

MS/ Kwk

Sygn. akt II Ka 79/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie II W 620/13 uznał obwinionego P. W. za winnego tego, że w dniu 27 lipca 2013 r. o godz. 13:58 na ul. (...)w Z. kierując poj. m-ki M.o nr rej. (...)(...)przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 22 km/h, co zarejestrował radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów typu fotoradar to jest wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku w całości wywiódł obwiniony P. W., który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 1 pkt. 9 k.p.s.w. poprzez wszczęcie i prowadzenie postępowania wykroczeniowego przeciwko obwinionemu, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co miało miejsce na skutek rażąco błędnej wykładni art. 129 b ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 129 b ust. 3 pkt. 3 tej samej ustawy i uznaniu, że Straż Miejska w świetle obowiązujących przepisów ma prawo wykonywać

pomiar za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących, pomimo rzeczywistego przekazania tych kompetencji przez ustawodawcę wyłącznie Inspekcji Transportu Drogowego. W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt. 9 k.p.s.w.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego P. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione przez skarżącego zarzuty – w ocenie Sądu Odwoławczego – sprowadzają się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji wobec dezaprobaty wydanej w stosunku do obwinionego wyroku.

Sąd Odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty oraz wnioski apelacji obwinionego i wnikliwie dokonał raz jeszcze wykładni przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym w zakresie niezbędnym do stwierdzenia, czy straż miejska posiadała uprawnienia do skierowania wniosku o ukaranie obwinionego za wykroczenie z art. 92a k.w., zarejestrowane przez stacjonarne urządzenie rejestrujące.

Tok rozumowania Sądu meriti, zastosowane przez niego metody wykładni i wnioski końcowe zasługują na pełną aprobatę Sądu Okręgowego w Sieradzu. Przytaczając raz jeszcze argumentację Sądu I instancji podkreślić należy, że kwestię organów uprawnionych do wnoszenia i popierania wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia reguluje art. 17 k.p.w., którego § 3 wskazuje na uprawnienia straży gminnych (miejskich) w tym zakresie, ale jedynie wówczas, gdy w zakresie swojego działania ujawniły wykroczenie. Zakres zadań straży gminnej (miejskiej) określa ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych - w myśl art. 11 ust. 1 pkt 2 tej ustawy straże gminne (miejskie) posiadają ogólną kompetencję do czuwania nad porządkiem i do kontroli ruchu drogowego, której to zakres szczegółowy zawarty jest w przepisach o ruchu drogowym.

Kierując się zasadami wykładni systemowej, odwołać się należy do przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Pojęcie "ruch drogowy" należy wyklądać zarówno z uwzględnieniem ustawy Prawo o ruchu drogowym, jak i ustawy o drogach publicznych. Wprawdzie przepisy ustawy- Prawo o ruchu drogowym nie zawierają definicji legalnej tego pojęcia, to jednak zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 1 tej ustawy, jej przepisy regulują zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu. Drogą publiczną jest zaś - zgodnie z art. 2 pkt. 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym - droga w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Istotne jest zwłaszcza to, że przepisy art. 20b tej ustawy określają w ust. 1-3 uprawnienia i obowiązki zarządcy dróg związane z instalacją, dezinstalacją oraz utrzymaniem infrastruktury urządzeń rejestrujących (definiowanych przez odwołanie się do art. 2 pkt 59 prawa o ruchu drogowym), zaś ust. 5 zawiera stwierdzenie, że przepisy poprzedzające o zarządcy drogi stosuje się odpowiednio do straży gminnych (miejskich) w przypadku urządzeń rejestrujących eksploatowanych przez te straże. Nadto w ust. 6 ustawa wskazuje, że w pasie drogowym dróg publicznych zabrania się instalowania, usuwania, a także eksploatowania urządzeń rejestrujących lub obudów na te urządzenia przez podmioty inne niż: zarządy dróg, Policja, Inspekcja Transportu Drogowego oraz straże gminne (miejskie). Z kolei przepis art. 20c tej ustawy określa, kto sprawuje pieczę nad instalacją urządzeń rejestrujących, zaś przepis art. 20d ustawy określa przeznaczenie dochodów uzyskanych przez jednostki samorządu terytorialnego z grzywien nałożonych za naruszenia przepisów ruchu drogowego ujawnione za pomocą urządzeń rejestrujących.

Bezspornym pozostaje, że główne uprawnienia kontrolne straży gminnej (miejskiej), w tym dotyczące korzystania z tzw. urządzeń rejestrujących, reguluje art. 129b ustawy- Prawo o ruchu drogowym. Przepis ten wprowadzono ustawą nowelizacyjną z dnia 11 maja 2007 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 845) wydaną w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2007 r., sygn. U 1/07. W pierwotnym brzmieniu w myśl art. 129b ust. 2 pkt 1 lit. b strażnicy gminni (miejscy) byli uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem, naruszającego przepisy ruchu drogowego w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzeń działających samoczynnie, zaś w myśl ust. 3 pkt 3 - w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy byli upoważnieni do używania urządzeń samoczynnie ujawniających i rejestrujących naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami.

W wyniku kolejnej ustawy nowelizacyjnej z 29 października 2010 r. (Dz. U. Nr 225, poz. 1466) wprowadzono definicję urządzenia rejestrującego (art. 2 pkt 59 prawa o ruchu drogowym) - jest nim stacjonarne, przenośne albo zainstalowane w pojeździe albo na statku powietrznym urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami. Natomiast art. 129b ust. 2 pkt 1 lit. b cyt. ustawy otrzymał brzmienie: "Strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem, naruszającego przepisy ruchu drogowego w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego", zaś ust. 3 pkt 3 brzmi: "w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących, z tym, że w przypadku używania urządzenia zainstalowanego w pojeździe w czasie pracy urządzenia pojazd nie może znajdować się w ruchu". Nowe brzmienie nadano również ust. 4 cyt. przepisu:

"Strażnicy gminni (miejscy) mogą dokonywać na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących w oznakowanym miejscu i określonym czasie, uzgodnionym z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (miejskim) lub Komendantem Stołecznym Policji".

Brzmienie przepisu art. 129b ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo o ruchu drogowym jednoznacznie przekonuje, że upoważnienie strażników gminnych (miejskich) do używania urządzeń rejestrujących dotyczy zarówno urządzeń stacjonarnych, jak i urządzeń mobilnych (niestacjonarnych - ust. 4). Zasady usytuowania urządzeń stacjonarnych regulują przepisy wykonawcze, wydawane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 129h ust. 5 ustawy- Prawo o ruchu drogowym, zaś ich lokalizację określają przepisy ustawy o drogach publicznych. W kwestii uprawnień straży, w omawianym tu zakresie, istotne znaczenie ma treść art. 129g ust. 1 cyt. ustawy. Zgodnie z tym przepisem ujawnienie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych, naruszeń przepisów ruchu drogowego w postaci:

- a) przekroczenia dopuszczalnej prędkości,
- b) niestosowania się do sygnałów świetlnych - z zastrzeżeniem art. 129b ust. 3 pkt 3, należy do Inspekcji Transportu Drogowego.

Oczywiste jest zatem, że ustawa nadaje prawo do sprawowania kontroli ruchu drogowego przy użyciu urządzeń stacjonarnych wyłącznie Inspekcji Transportu Drogowego, z wyjątkiem, o którym mowa w art. 129b ust. 3 pkt 3. Biorąc pod uwagę zarówno treść art. 129b ust. 3 ustawy, jak i całą treść punktu 3, uznać należy, że określenie "używania urządzeń rejestrujących" odnosi się, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 59 cyt. ustawy, do używania wszystkich urządzeń rejestrujących.

Zwrot "z tym, że w przypadku używania urządzenia zainstalowanego w pojeździe w czasie pracy urządzenia pojazd nie może znajdować się w ruchu", odnosi się do ograniczenia w używaniu urządzeń zamontowanych na pojazdach, nie dotyczy zatem ani urządzeń stacjonarnych, ani przenośnych.

Tak więc przepis art. 129g ust. 1 cyt. ustawy, zawierając wyjątek, o którym mowa w art. 129b ust. 3 pkt 3, wprowadza uprawnienie dla straży gminnej (miejskiej) do używania urządzeń stacjonarnych podczas czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego.

Stosownie do art. 447 § 1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, a zatem Sąd Odwoławczy zobowiązany był zbadać zaskarżone orzeczenie również w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Wymierzona obwinionemu P. W. kara mieści się w kategoriach sankcji adekwatnej do stopnia zawinienia obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości dokonanego czynu. Z analizy akt sprawy wynika, iż Sąd meriti przy wymiarze orzeczonej wobec P. W. kary uwzględnił zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, dlatego też nie ma żadnych przesłanek wzruszenia zaskarżonego wyroku również w tym zakresie.

Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 §1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.k. orzekł od P. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za drugą instancję (§ 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach wykroczenia- Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152)